

Hồi 19

Chuyện Cần Làm

Người mua muối đang uống rượu, chỉ có một bình rượu nếp mà y mua cho chính mình. Y chậm rãi uống từng hớp nhỏ, cách y nhắm rượu cũng giống như một kẻ hà tiện lúc phải trả tiền, nửa muốn uống, nửa không nỡ dùng. Bởi vì y không thể uống say. Bởi vì y nhất định phải săn sóc bạn của y, người ăn muối không sợ mặn kia.

Đáy giếng rộng hơn miệng giếng khá nhiều, có một cái giường, một cái ghế dài và một ghế thường. Một cái đèn được đặt trên ghế dài. Người ăn muối đang nằm trên giường, người mua muối thì ngồi trên ghế, cả hai bình tĩnh nhìn Mã Như Long sử dụng Bích Hồ Công bám tường leo xuống đến đáy giếng. Người mua muối đang cầm bình rượu, bàn tay y cực lớn, trông thô thiển, móng tay cụt ngắn, rõ ràng là đã từng luyện một loại công phu tương tự như Thiết Sa Chương.

Bên cạnh chỗ người mua muối ngồi có dựng một cây roi tre khá nặng, xem ra tối thiểu cũng cỡ bốn, năm chục cân. Nhưng y không phát chiêu tấn công Mã Như Long, chỉ lạnh lùng nói:

- Trương chủ tiệm, chúng ta biết sớm muộn gì người cũng đến, quả nhiên đúng vậy.

Mã Như Long chưa hiểu:

- Các hạ biết tại hạ sẽ đến? Làm sao biết được?

Người mua muối lại hớp một ngụm rượu nhỏ:

- Nếu ta mở tiệm tạp hóa, mà có người mỗi ngày đến mua hai cân muối, thì ta cũng sẽ thấy đó là chuyện lạ.

Y cười nhạt nói tiếp:

- Nhưng nếu là một chủ tiệm tạp hóa thật sự, dù có thấy kỳ lạ cũng không tò mò tìm hiểu chuyện người ta, chỉ rất tiếc người không phải là chủ tiệm.

- Tại hạ không phải?

- Người chắc chắn không phải chủ tiệm tạp hóa, cũng như ta vốn chẳng cần đến tiệm mua muối mỗi ngày.

Mã Như Long hỏi:

- Các hạ nhận thấy chỗ khác lạ sao?

Người mua muối chậm rãi đáp:

- Ta đã từng quan sát ngươi, cũng như ngươi bây giờ đến dò xét lai lịch của ta. Ngươi không phải Trương Vinh Phát, chắc chắn không phải.

Mã Như Long hỏi ngược:

- Tại sao các hạ biết không phải?

Người mua muối đáp:

- Bởi vì móng tay ngươi quá sạch sẽ, tóc chải quá chỉnh tề, lại tắm mỗi ngày, trong khi theo ta dò biết thì Trương Vinh Phát lúc trước chẳng phải là một kẻ thích sạch sẽ.

Mã Như Long không biện bạch, cũng không có cách biện bạch. Người mua muối hẳn cũng là một tay lão luyện giang hồ, trong lúc Mã Như Long chưa nhìn thấy chỗ khả nghi của y, thì y đã phát hiện chỗ đáng ngờ của chủ tiệm!

Người mua muối lại nói:

- Nếu ngươi không phải Trương Vinh Phát thì ngươi là ai? Tại sao phải giả mạo Trương Vinh Phát? Chủ tiệm thật đã đi đâu? Những câu hỏi này ta cũng đã nghĩ đến, đã suy nghĩ rất lâu.

- Các hạ nghĩ ra chẳng?

- Chỉ suy ra được một điểm!

- Điểm nào?

- Vụ này chắc chắn là một kế hoạch bí mật, mỗi chi tiết đều được an bày cẩn thận, ngươi có thể cải trang thành Trương Vinh Phát, có thể lừa được những người hàng xóm chung quanh đã từng đến mua đồ ở tiệm tạp hóa mười tám năm nay, thì chắc chắn ngươi đã được sửa đổi dung mạo một cách rất tinh vi.

Người mua muối càng quả quyết:

- Người tinh thông thuật dịch dung trong giang hồ tuy không ít, nhưng có thể làm đến mức độ này chỉ có một người.

Người đó đương nhiên là Linh Lung Ngọc Thủ Ngọc Linh Lung.

Người mua muối nói tiếp:

- Ngọc đại tiểu thư chí ít đã hai mươi năm không màn chuyện giang hồ, người có khả năng mời bà ra mặt cũng chỉ có một người.

Mã Như Long hỏi:

- Chỉ có một người thôi ư?

Người mua muối gật đầu:

- Chỉ có một mà thôi, trừ Giang Nam Du Ngũ ra, chẳng còn ai có thể mời bà ra mặt được.

Mã Như Long gượng cười. Cuối cùng y đã hiểu, trên thế gian này không có kế hoạch nào hoàn toàn không chỗ sơ hở, cũng không có bí mật nào vĩnh viễn che mắt người khác. Chỉ khổ một nỗi y vẫn chưa tìm ra chỗ sơ hở trong kế hoạch của Khuru Phụng Thành.

Người mua muối lại lên tiếng:

- Người được an trí nơi đây một cách bí mật, tốn công phu như thế, xem ra hẳn người cũng như chúng ta, đều là những kẻ chạy trốn, cũng đang lẩn tránh sự vây bắt của kẻ khác, mà người muốn lấy mạng người nhất định còn đáng sợ hơn kẻ đối đầu của chúng ta.

Y cười nhẹ:

- Cùng là phận đào vong, ta cần gì cố tìm hiểu bí mật của người? Bởi thế mỗi ngày ta vẫn đến mua đồ ở tiệm của người. Đứng ra người bắt tất phải tìm hiểu ta.

Mã Như Long thở dài:

- Tại hạ thật ra cũng không muốn đến.
- Rất tiếc người đã đến rồi.
- Phải chăng các hạ muốn giết tại hạ bịt miệng?

Người mua muối đáp:

- Người có thể khiến Giang Nam Du Ngũ giúp người, dĩ nhiên cũng phải là người có lai lịch, dù ta có muốn giết người diệt khẩu cũng chưa chắc đã đắc thủ.

Y lại nở nụ cười:

- Nếu người đúng là người mà ta đoán, thì không chừng ta sẽ mất mạng dưới tay người nếu ta xuất thủ.

Mã Như Long hỏi:

- Các hạ đoán người đó là ai?

Người mua muối nói:

- Là Mã Như Long, đại thiếu gia Thiên Mã Đường, Bạch Mã Công Tử Mã Như Long.

Trống ngực Mã Như Long đập thình thịch. Nếu không nhờ thuật dịch dung của Ngọc Linh Lung đã biến đổi gương mặt y, hẳn người ta đã nhìn thấy y biến sắc. Mã Như Long cố hỏi:

- Tại sao các hạ lại nghĩ tại hạ là Mã Như Long?
- Ta có lý do.

Lý do của người ăn muối là vì hiện thời kẻ bị truy nã gắt gao nhất trong chốn giang hồ là Mã Như Long, có thể khiến Giang Nam Du Ngũ ra tay trợ trợ cũng chỉ có Mã Như Long. Y nói:

- Hiện tại trên giang hồ, tam đại gia tộc, ngũ đại môn phái đã xuất ra năm vạn lượng vàng để treo giải thưởng bắt người, đã có ít nhất năm, sáu chục cao thủ đang truy tìm người, duy chỉ có đệ tử Cái Bang, trước sau vẫn khoanh tay đứng ngoài, không nghe không hỏi.

Đệ tử Cái Bang rất đông, địa bàn hoạt động rất rộng, tin tức rất nhạy. Tuy thế kinh phí hoạt động của Cái Bang cũng rất tốn kém, mà năm vạn lượng vàng chẳng phải một món tiền nhỏ.

Người mua muối nói tiếp:

- Tại sao họ không nhúng tay vào vụ này, dĩ nhiên là vì Du Ngũ gia có liên hệ với người.

Mã Như Long im lặng rất lâu, mới chậm rãi nói:

- Các hạ không nên nói những lời này.

Người mua muối đáp:

- Phải chăng vì ta nói ra, không chừng người sẽ giết ta bịt miệng? Có thể người nghĩ rằng ta cũng muốn được năm vạn lượng vàng kia.

Mã Như Long hỏi ngược:

- Các hạ chẳng muốn sao?

Người mua muối khẳng định rất thẳng thắn:

- Ta không thèm.

- Tại sao?

Người mua muối chưa kịp trả lời, thì người ăn muối bỗng nhiên lên tiếng:

- Tại vì ta.

Người này này giờ vẫn ăn muối, loại muối thô mặn nhất. Chẳng ai tưởng tượng được trên đời này lại có người có thể ăn nhiều muối như vậy. Y đã ăn hết nửa phần của hai cân muối, nuốt hết mười cái trứng gà, sắc mặt y bấy giờ mới có chút màu hồng, mới mở miệng nói chuyện.

Người ăn muối nói:

- Hai mươi năm nay, những kẻ muốn lấy đầu của ta cũng không ít hơn người, cảm giác bị người vu oan như thế nào, ta cũng từng nếm qua.

Người ăn muối xem ra tuy rất suy nhược, nhưng khi nói chuyện vẫn toát ra hào khí kinh người:

- Năm vạn lượng vàng tuy không nhỏ, nhưng vẫn chưa đáng cho ta để mắt đến!

Mã Như Long hỏi:

- Các hạ làm sao biết tại hạ cũng là kẻ bị vu oan?

Người ăn muối đáp:

- Vì ta tin Du Ngũ, nếu người không bị vu oan, thì kẻ đầu tiên lấy mạng người sẽ là Du Ngũ!

Mã Như Long hỏi:

- Các hạ là ai?

Người ăn muối đáp:

- Ta cũng giống như ngươi, cùng là những người chịu hàm oan, trên đầu bị treo giải thưởng, không thể không trốn tránh như con chó hoang không dám gặp người, bởi vì chúng ta đều không muốn chết, cho dù phải chết, cũng chờ đến khi rửa sạch oan ức mới chết được.

Y lại cười nhẹ, nụ cười chứa đầy nét bi tráng, thê lương:

- Còn tên của ta, tốt nhất ngươi chớ nên hỏi.

Mã Như Long nhìn người ăn muối, nhìn rất lâu, lại nhìn người mua muối, bỗng nói:

- Tại hạ tin rằng hai vị quyết không bán rẻ tại hạ.

Người ăn muối đáp:

- Ta cũng tin ngươi.

Y đưa tay ra, bàn tay của y cũng giống bàn tay của bạn y, rất to lớn thô kệch, mà lạnh như một tảng băng. Nhưng khi Mã Như Long cầm tay người ăn muối, trong lòng bỗng dấy lên một cảm giác ấm áp.

Người ăn muối lại cười nói:

- Ngươi đi đi, ta không cản.

Mã Như Long đáp:

- Các vị cứ đến mua muối, ta không dò xét nữa đâu.

Người ăn muối nhìn Mã Như Long, bất chợt thở dài thườn thọt:

- Rất tiếc chúng ta gặp nhau quá trễ, ta đã mang trọng thương trên mình, không cách nào giúp ngươi giải oan, nếu không ta nhất định làm bạn với ngươi.

Mã Như Long nói:

- Bây giờ các vị vẫn có thể làm bạn với tại hạ, làm bạn với nhau không nhất thiết chỉ chọn người có thể nhờ cậy lẫn nhau.

Người ăn muối bỗng phá cười lớn. Tiếng cười của y khản đặc tất nghẹn, đã không cười nổi nữa, nhưng vẫn đầy hào khí! Y nói:

- Chẳng cần biết ngươi có phải là Mã Như Long hay không, ta nhất định kết bạn với ngươi!

Mã Như Long siết chặt tay y:

- Tại hạ cũng không màng các hạ là ai, nhất định kết bạn cùng các hạ.

Trời chưa sáng, gió xuân lạnh lạnh. Nhưng Mã Như Long trong lòng đang nóng hực, cả người đều phát nóng, bởi vì y đã quen được một người bạn, một bằng hữu không rõ lai lịch, bất chấp hậu quả, nhưng đầy can đảm.

Tạ Ngọc Luân vẫn chờ Mã Như Long về, câu đầu tiên cô hỏi là:

- Ngươi không biết hấn là ai mà cũng đồng ý làm bạn sao?

Mã Như Long đáp:

- Cho dù mọi người trong thiên hạ đều cho y là kẻ thù, muốn phanh thầy y, thì tôi vẫn muốn kết bạn với y!

- Tại sao chứ?

- Chẳng vì sao cả!

Chỉ bốn chữ "chẳng vì sao cả" đã nói lên sự chí thành của việc kết bạn này. Nếu "vì một cái gì" mới làm bạn, thì những người ta quen là loại bạn như thế nào, và chính ta là một người bạn như thế nào?

Ngoài cửa sổ đã hiện lên ánh bình minh. Mã Như Long ngồi bên cửa sổ, Tạ Ngọc Luân nghiêng đầu nhìn y một hồi lâu, cô mới khẽ thở dài:

- Ý của ngươi ta hiểu, nhưng ta chẳng thể làm được.

Một cô gái trẻ mà hiểu được điều này cũng ít có người làm được.

Tạ Ngọc Luân bỗng hỏi:

- Ngươi có biết tại sao vị bằng hữu của ngươi phải ăn muối hoài chẳng?

Mã Như Long không biết, y không hỏi rõ.

Tạ Ngọc Luân nói tiếp:

- Ta biết. Nhất định là y đã bị trúng Tam Dương Tuyệt Hộ Thủ.

- Tam Dương Tuyệt Hộ Thủ?

Mã Như Long thuộc võ lâm thế gia, nhưng vẫn chưa từng nghe đến cái tên này.

- Loại chưởng lực này thất truyền đã lâu, người bị trúng chưởng chẳng những toàn thân mất nước, da dẻ khô nứt, mà còn bị hư vị giác, chỉ muốn ăn muối, muối ăn vào càng nhiều thì càng phải uống nước nhiều, thương thế do đó trầm trọng hơn, đến lúc chết da dẻ toàn thân sẽ nứt vỡ, cũng giống như bị nung chết vậy.

Tạ Ngọc Luân suy nghĩ một chút và nói tiếp:

- Ăn trứng gà sống tuy đỡ hơn uống nước, nhưng nhiều lắm cũng chỉ cầm cự được chừng nửa tháng, cuối cùng cũng sẽ chết vì vô phương cứu chữa.

- Tuyệt đối không cách gì cứu được?

Tạ Ngọc Luân không trả lời, mà hỏi lại:

- Vị bằng hữu của ngươi là một người như thế nào? Tướng mạo ra sao?

- Tôi nghĩ y vốn là một người rất cao lớn, vóc dáng khôi vĩ, hai vai so với người thường rộng hơn phân nửa, tay chân đều to lớn, ngoại gia chưởng lực nhất định luyện rất khá. Bây giờ tuy y bị trọng thương, nhưng khi nói năng vẫn đầy hào khí khiếp người.

Mắt Tạ Ngọc Luân dường như sáng lên:

- Ta nghĩ ra có thể là người ấy!

- Là ai?

- Loại chưởng lực này so với Tam Dương Tuyệt Hộ Thủ của Thôi Gia còn ghê gớm hơn, cũng khó luyện hơn, cần phải là người chưa từng gần nữ sắc mới luyện thành được.

Người chưa từng gần nữ sắc, trong giang hồ có mấy người?

Tạ Ngọc Luân nói:

- Theo ta biết, trong vòng năm mươi năm trở lại đây, chỉ có một người có thể luyện được loại chưởng lực này.

Mã Như Long lập tức hỏi:

- Ai?

- Tuyệt Đại Sư! Tuy ông tâm tuyệt tình tuyệt, truy sát tận cùng, nhưng chẳng bao giờ dễ dàng xuất thủ, lại hiếm khi nào sử dụng môn võ công bí ẩn này! Trừ phi kẻ đối đầu của ông cũng có chưởng lực đáng sợ, bắt buộc ông phải dùng đến công phu này.

Giang hồ cao thủ phân đông đều có tuyệt kỹ thâm tàng bất lộ, không đến lúc cấp bách thì chắc chắn không dễ dàng để lộ cho người khác thấy được.

Tạ Ngọc Luân lại hỏi Mã Như Long:

- Có bao nhiêu người có thể bức bách Tuyệt Đại Sư?
- Chẳng có mấy người.

Tạ Ngọc Luân lại hỏi:

- Người có nghe qua "phiên thiên phúc địa" Thiết Chấn Thiên chưa? Y có thể xem như một trong số những người đó chăng?

Mã Như Long biết mình hẳn đã biến sắc. Đương nhiên y đã nghe qua cái tên này. Thiết Chấn Thiên "lay trời chuyển đất", tung hoành Giang Đông hai mươi năm, giết người như cỏ rác, án tích cao như núi, không biết bao nhiêu người muốn lấy đầu y. Rất tiếc hành tung của y bất định, lại có võ công rất cao, những kẻ tìm được y đã bị tán mạng dưới đôi thiết chưởng của y.

Tạ Ngọc Luân lại hỏi:

- Người nghĩ thử vị bằng hữu của người có thể là Thiết Chấn Thiên chăng?

Mã Như Long không đáp. Người này không còn nghi ngờ gì, quả là Thiết Chấn Thiên.

"Hai mươi năm nay, những kẻ muốn lấy đầu của ta cũng không ít hơn người ... Năm vạn lượng vàng chưa đáng cho ta để mắt đến".

Trừ Thiết Chấn Thiên ra, còn ai nói được những lời ấy. Nhưng y còn nói một câu khác:

"... cảm giác bị người vu oan như thế nào, ta cũng từng nếm qua".

Mã Như Long vụt lớn tiếng:

- Không cần biết trong quá khứ y đã làm gì, tôi nghĩ y có nỗi khổ riêng, và đã bị những kẻ tự nhận là bậc hiệp nghĩa kia bức bách đến không còn đường nào đi nữa.

Tạ Ngọc Luân hỏi:

- Tuyệt Đại Sư chẳng lẽ cũng nghi oan cho người tốt sao?

Mã Như Long cười gằn:

- Bị Ông ta nghi oan, chẳng phải riêng mình Thiết Chấn Thiên.

Tạ Ngọc Luân thở dài:

- Người quả thật là một người bạn tốt, kết được một bằng hữu như người thật không lắm, chỉ tiếc tình bạn của người chẳng được bao lâu nữa.

- Y quả thật vô phương cứu chữa sao?

Tạ Ngọc Luân điềm nhiên nói:

- Nếu ta là đại tiểu thư của Tạ gia thì không chừng có thể cứu y.

Cô lại cố ý thờ dài:

- Chỉ tiếc là bây giờ ta bắt quá chỉ là một bà chủ tiệm tạp hóa, đến như bệnh của ta cũng chưa chữa lành được, thì làm sao cứu kẻ khác?

Mã Như Long không biết nói gì. Ý hiểu ý của Tạ Ngọc Luân, nếu y chịu nó rõ chân tướng, không chừng Tạ Ngọc Luân sẽ có cách cứu Thiết Chấn Thiên.

Thế nhưng nếu y nói thật, y sẽ phụ lòng Đại Uyển, phụ cả Du Ngũ. Họ cũng là bạn của y.

Tạ Ngọc Luân quay mình không thèm nhìn Mã Như Long nữa, cô nói:

- Ngươi cũng mệt rồi, nên đi ngủ đi!

Mã Như Long không ngủ, y biết mình chắc chắn không ngủ được.

Tạ Ngọc Luân chẳng rõ đã ngủ thật, hay cố ý giả bộ ngủ, nhưng cô không nói gì nữa.

Ngoài song cửa vừa rạng ánh ban mai, nhưng vẫn chưa huyên náo tiếng người. Mã Như Long khẽ đẩy cửa, từ từ bước ra ngoài.